

Вашитѣ черты оставать
Въ памяти ми начертаны,
Чась по чась ми ся представать
И отварять новы раны,
Та ни врѣме ни тегла
Не принесувать цѣлбл.

—

Ето толкози години,
Толкози тегла, страданья,
Не истребихъ, о сыне,
Тѣжнѣтъ въспомнанья.

Все васъ мыслямъ всякой чась
И за вази плачась гласъ.

—

Нѣмамъ сродникъ, нѣмамъ ближень,
Нѣмамъ въ нищо утѣшенье!
Ввредъ злочестъ съмь, ввредъ понизень ...
Ахъ, тежко, тежко на мене!
Вѣтрѣ жалость ма яде,
Съ горестъ въ гробъ ще мя сведе

—

Кой ще обнови съсъ живость
Мойтѣ слабы, стары силы?
Кой ще да цалуни съ мплость
Мойтѣ сръбърны сѣдины?
Ахъ, и кой ще помене
Мойтѣ горестны денье.

Този който пѣяше млькнѣ; но гласътъ му бѣше тол-
козъ патетически, толкозъ сладкъ и пріятенъ ако и тре-
перливъ; а пѣсьнята бѣше толкозъ умилителна, щото на
вдовицѣтъ Едмондицъ и ся стори че чуеше гласътъ на